

Veština pucanje bičem poznata je od starina. Nekada su čobani nosili bičeve ili korbače preko svog ramena i na taj način čuvali stada svinja, goveda, i koristili ga kada goveda krenu u tuđi atar.

Bič današnjeg izgleda i proporcija nastao je pre hiljadu godina. Bič se sastoji od osam ili devet delova: držalja ili bičalja, karike, klimata, tela, bisernog čvora, blizanaca - koji pri trzaju dodaje snagu udarcu šibe i nastavljaju se šibom - koja zadaje fizički bol pri udarcu i švigara, koji treba da bude dug oko dvadeset centimetara i koji udarcu daje glas. „Bič ima dugo telo, ali jedan švigar od dvadeset centimetara napravi takav pucanj koji čoveku uteruje jezu u kosti. A taj švigar mora biti ispleten od konjske dlake, jer samo takav može da načini pucanj identičan pucanju groma”. Drška za bič treba da budu od drveta divlje šljive ili jasena odsečenog tokom kasne jeseni ili zime, kada drvo spava, da ga zbog sokova ne napadaju crvi.

Svaki laik bi pomislio da nema mnogo veselog da se priča o biču, jer je on simbol kažnjavanja. Nekad je bilo tako, a danas u mnogim vojvođanskim selima pucanje bičem se javlja kao takmičarska disciplina u kojoj zadovoljstvo nalazi sve više mladih.

Dragan Živković iz Šašinaca pucanje iz biča naučio je sa 11 godina. Poslednjih 6-7 godina svoju veštinu pokazuje na takmičenjima, uglavnom po Sremu. Kaže da je za majstora pucanja iz biča pored veštine, važan dobar bič i dobar učitelj, a on je imao pravog.

- Da bi se upotpunosti ovladalo tehnikom pucanja treba se saživeti sa bičem, što znači sate i sate provesti s njim vežbajući. Međutim, osećaj dok pucam iz biča je takav da adrenalin proradi toliko da se rečima ne može opisati. Oko vas je gomila ljudi koji aplaudiraju, koji se dive vašoj veštini, bodre vas, a vi želite da se dokažete, da tu svoju veštinu reprezentujete na najbolji mogući način, i to je nešto posebno - kaže Dragan Živković, pucač iz biča.

Samo najčvršći, najsnažniji i najhabriji mladići pucaju iz biča. Mogućnost povređivanja je velika, nekad i sa kobnim posledicama, u slučaju pucanju švigara kada parče kože pogodi predeo vrata. Zato se samo oni najhrabriji odvažavaju na tu radnju. Tako je bilo nekada, tako je i sada.

Otkud tako mlad čovek da se zainteresujete za te stare običaje?

-Imam 21. godinu i volim starije ljude, ljude starog kova, „stare kajle“ kako mi kažemo. Volim da ih slušam, od njih sam naučio mnoge stvari pa i da pucam iz biča. To me jednostavno privlači - objašnjava Dragan Živković i kaže da je odlučio da će se ovom takmičarskom disciplinom baviti i ubuduće još ozbiljnije, da će da ide svuda gde se održavaju takmičenja, jer je to dobar način da se održi tradicija. Međutim, nezadovoljan je što mnogi pucači iz biča udaraju u beton, a stari svinjari, ovčari su to radili u visu ili unapred, što je imalo smisla.

Voleo bi da se u program pucanja iz biča unese više izazova, da se takmičari nadmeću u preciznosti gađanja nekog predmeta, brzom pucanju bičevima, pucanje levom i desnom rukom, ili sa dva biča istovremeno tzv. „propeler“, da se vreme provedeno u vežbi sa bičom, trzaj, snaga, osećaj, demonstriraju kao pozitivne vrednosti, a ne puka zabava.

Dragana Živkovića smo upoznali kada je bio u „svom elementu“, okružen pre svega mladim ljudima, na Danima vina 2014. u Rivici 12. i 13. februara, gde je bio svojevrsna atrakcija. Iako je izazvao divljenje mnogih, on sam je bio nezadovoljan zbog par grešaka koje je imao jer mu je bič malo stariji, delo dobrog majstora deda Pere Svilara iz Šašinaca.

Pucanje iz biča je jedna od mnogih vojvođanskih tradicija koja je skoro zaboravljena. Na sreću biča i onih koji vide njegov smisao i lepotu, mladi ljudi poput Dragana Živkovića neće dozvoliti da se taj običaj zagubi.